

ZRÍNYI MIKLÓS

Obsidionis Szigetianæ
[Szigeti veszedelem]

PARS SECUNDA

[Második rész]

(részlet)

64.

*Zrini egy hajnalban, az mint volt szokása,
Valamikor hajnalnak volt hasadása,
Az szent feszület előtt térden áll vala,
S így kezdte könyörögni az ű szent szája:*

65.

*„Véghetetlen irgalmú szentséges Isten,
Az ki engem segítesz minden ügyemben,
Te vagy énnékem győzhetetlen fegyverem,
Paizsom, kűfalom, minden remésem!*

66.

*Hajts le füleidet az magas kék égből,
Haldd könyörgésemet kegyelmességedből,
És ne csinálj törvént az én érdemből,
Hanem véghetetlen irgalmas szűvedből.*

67.

*Nem-é én tetűled csináltattam földből,
Nem nagy bűnnel jüttem-é anyám méhéből?
De te irgalmaddal tisztultam meg ebből,
S minden világi jómat vettem kezedből.*

68.

*Uraságot adtál, kivel én megéröm,
S vitéz szívvel áldottál, s van böcsületem,
Világ előtt nem érhet az én érdemem
Annyit, mennyi sok jókat tetűled vettem.*

69.

*Mert az én érdemem nálad annyit teszen,
Mennyi vizet kis fecske szájában veszen
Az megmérhetetlen tenger mélység ellen,
Annyi én érdemem te kegyelmed ellen.*

70.

*Mégis én nyomorult háládatlan vagyok,
Újabb bűnre mindennap sok okot adok;
Uram, költs fel, kérlek, én mikor szunnyadok,
Moss meg szent lelkeddel, mert rút mocskos vagyok.*

71.

*Atyáink vétkérről meg ne emlékezzél,
Sőt minden bűnökrül, kérlek, feletközzél,
Mert tégedet nem holt, hanem ki mast is él
Dicsér, és nevedről tisztességet beszél.*

72.

*Uram, azt is látod, az pogány töröknek
Miként vásik foga az hitetlen ebnek,
Hogy miként árthasson az keresztyéneknek,
Csak az, az szandékok, miként törhessenek.*

73.

*Ne engedd meg, Uram (noha érdemlenénk),
Hogy haragod miát földig törettetnénk,
Hogy az te szent nevedet űk megnevetnék,
Mitűlünk: „te hol vagy?” – kevélyen kérdeznék.*

74.

*Mutasd meg ű nekik, hogy te vagy nagy Isten,
Hogy te kívülötte máshon Isten nincsen,
Ki megyen utánad, nem jár setéségben,
Hanem viszi útad az örök örömben.*

75.

*Nem nekünk, nem nekünk, Uram, tisztességet,
De szent nevednek adj örök böcsületet,
Minket azért áldj meg, hogy híjjuk nevedet
Mi segítségünkre, és bízzunk tebenned.*

Zrínyi Miklós allegorikus ábrázolása, olaj, vászon, XVI. század (Magyar Nemzeti Galéria)

76.

Uram, te Felségedet arra is kérem,
Látod immár, az vénség majd elér engem,
Immár nem lesz oly erő az én testemben,
Hogy ellenségedet, mint előbb, törhessem.

77.

Vedd hozzád lelkemet, mely téged alig vár,
Miként segítséget hadtól megszállott vár;
Vedd ki én testemből, melyen vagyon nagy zár,
Ne süllessze bűnöktül megnevelt vizár.”

78.

Így az Isten előtt Zrini esedezett,
Azért meghallgatá az ű könyörgését,
Háromszor láttatott Zrininek feszület,
Hogy hozzá lehajlott felelvén ezeket:

79.

„Ím az te könyörgésedet meghallgattam,
Az te buzgó szűvedet mind általláttam,
Atyai kedvemben ügyedet fogadtam,
Ne félj, mert nem héában érted megholtam.

80.

Örülj én jó szolgálóm, mert jól kereskedtél,
Mert öt talentomodra még ötöt nyertél,
Világon magadnak koronát kötöttél,
Melyet aranyasan atyámhoz viszed fel.

81.

Ottan az angyalok téged készen várnak,
Rendelt seregekben kerubinok állnak,
Téged jobb kezére atyámnak állatnak,
Veled együtt örökkén vigadni fognak.

82.

Hozzám vészem immár az te szép lelkedet,
Magad is kívánod, s így jobbnak esmerted;
De hogy még fényesebb korona fejedet
Tisztelje, ím, néked adok ily kegyelmet:

83.

Mártíromságot fogsz pogántul szenvedni,
Mert az én nevemért fogsz bátran meghalni.
Zrini, hallgasd meg most, mit fogok mondani,
Ím te jövendőidet fogom számlálni.

84.

Szulimán haddal jün az Magyarországra,
És legelőször is fog jünni váradra,
Lesni, mint éh farkas fog te halálodra,
Hatalmát, erejét, veszti Sziget vára.

85.

De ű nem fogja te romlásodat látni,
Mert vitéz kezeid miát fog meghalni,
Sok ezer töröknek kell ottan meghalni
Akkor az te lelked fog hozzám szállani...”